

DEEL E

Uitzetting en bewaring

Hoofdstuk I - Inleiding

Voor deze materie zijn van belang de artt. 22-28, 29, eerste lid, aanhef en onder f en g, 32, j8 en 40-42 Vw; 75, aanhef en onder g, 76, aanhef en onder i, 79-90, 97, 98, 103, leden 2, 3 en 6, 104, leden 1, j en 5, en 107 Vb, alsmede 14, 15 en 45-48 W. Zowel de uitzetting als de bewaring is met een aantal waarborgen omkleed. Voor uitzetting is in het algemeen een last van het daartoe bevoegde gezag vereist, terwijl in een aantal gevallen de uitzetting dient te worden opgeschort. Voorts kan inbewaringstelling van vreemdelingen alleen op bepaalde, in de 'riet genoemde gronden plaats vinden en staat de vreemdeling ten aanzien van wie de maatregel van bewaring is toegepast beroep op de rechter open. Bij de afgifte van een bevel tot bewaring moet een aantal formaliteiten in acht genomen worden. Het regiem waaraan de vreemdeling tijdens zijn inbewaringstelling is onderworpen is mede geregeld. Tenslotte is voorzien in de mogelijkheid van verhaal van kosten van uitzetting en is aan de ambtenaar, belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen, de bevoegdheid toegekend tot het betreden van woningen en andere plaatsen, voor zover dit ter uitvoering van een last tot uitzetting of met het oog op in bewaringstelling nodig is.

Hoofdstuk II - Het begrip uitzetting

De Wet bevat geen definitie van het begrip uitzetting. Blijkens de Memorie van Toelichting op het wetsontwerp is de "aan artikel 4, tweede lid, van de Grondwet ontleende " term uitzetting gebruikt voor alle gevallen van "verwijdering met de sterke arm" uit Nederland. Hieronder vallen dus zowel uitleiding (d.w.z. verwijdering met behulp van de sterke arm van een vreemdeling die op legale wijze Nederland is binnengekomen, doch aan wie geen verder verblijf wordt toegestaan) als terugleiding (te weten verwijdering met de sterke arm van een illegale grensoverschrijder).

De Wet maakt de onderscheiding tussen uitleiding en terugleiding niet. In de gevallen bedoeld in art. 23, leden 1-4, Vw zal er echter sprake zijn van uitleiding en in de gevallen van art. 23, vijfde lid, Vw gaat het in feite om terugleiding. Onder uitzetting is niet begrepen het weigeren van de toegang tot Nederland aan de grens (hierop hebben onder meer betrekking de artt. 6 en 7 Vw).

Ook de term uitwijzing (waarvan sprake is indien een te verwijderen vreemdeling in staat wordt gesteld om op eigen gelegenheid ons land te verlaten), komt in de Wet niet voor; uitwijzing ligt echter ten grondslag aan art. 24 Vw.

In enkele bepalingen van de Wet wordt de uitdrukking "verwijdering" gebezigd (art. 7, tweede en vierde lid; art. 25; art. 27, eerste en derde lid). Het begrip verwijdering is ruimer dan uitzetting. Het omvat niet alleen de uitzetting, maar ook andere handelingen, welke er feitelijk op gericht zijn om een vreemdeling aan wie geen verblijf of geen verder verblijf in Nederland is of wordt toegestaan, uit ons land te doen vertrekken. Blijkens art. 7 Vw kan het hier mede betreffen een vreemdeling, aan wie de toegang tot Nederland werd geweigerd, net name in gevallen waarin het niet mogelijk is dat hij aanstonds wederom vertrekt.

Opgemerkt zij nog dat in een aantal, hieronder nader te omschrijven gevallen de uitzetting zal dienen te geschieden door middel van overgave van de vreemdeling aan buitenlandse grensautoriteiten, zulks ter voldoening aan internationale verplichtingen.

Hoofdstuk III " Vreemdelingen die voor uitzetting in aanmerking komen

Art. 22, eerste lid, Vw bepaalt dat alleen die vreemdelingen kunnen worden uitgezet, wier verblijf niet (of niet langer) is toegestaan krachtens een der bepalingen van de artt. 8-10 Vw. Het betreft hier **dus**:

a. vreemdelingen die ons land zijn binnengekomen zonder te voldoen aan de voor het hebben van toegang tot Nederland gestelde

„ vereisten "